

UZASADNIENIE

P. Ś. (1) został oskarżony o to, że w dniu 9 października 2014 r. w Ł. będąc w stanie nietrzeźwości, potwierdzonym badaniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z dnia 9 października 2014 r. o godz. 09:48 z wynikiem 1,10 mg/l, o godz. 10:07 z wynikiem 0,91 mg/l, o godz. 11:15 z wynikiem 0,83 mg/l, o godz. 11:20 z wynikiem 0,81 mg/l, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki T. nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi uznał oskarżonego P. Ś. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego dyspozycję przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, a także, na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 659,46 zł tytułem całkowitego zwrotu kosztów sądowych za postępowanie w I instancji.

Wyrok Sądu Rejonowego został w całości zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony P. Ś. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia winy oskarżonego,
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a zwłaszcza art. 4, 5, 7 i 410 k.p.k., wynikającą z jednostronnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. Ś. (2) nie była zasadna.

Sąd I instancji w sposób rzetelny i kompleksowy zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a swoje stanowisko właściwie uzasadnił i ustalił, iż oskarżony w dniu 9 października 2014 roku będąc w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki T. nr rej. (...).

Odnosząc się do zawartego w apelacji obrońcy zarzutu błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji z dużą starannością ocenił jego relacje. Ocena wyjaśnień oskarżonego jest pełna, logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Wyjaśnienia oskarżonego zostały prawidłowo skonfrontowane z pozostałym materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z zeznaniami świadka R. W.. Nadto Sąd Rejonowy uwzględnił relacje interweniujących funkcjonariuszy policji oraz protokół użycia alkometru.

Obrońca za oskarżonym sugerował, że w dniu zdarzenia oskarżony nie prowadził samochodu, zaś w chwili przyjazdu policjantów miał jedynie sprzątać swój pojazd. Odnosząc się do tego zarzutu uznać należy, że brak byłoby jakiegokolwiek logiki w przyjęciu tak zaprezentowanej wersji wydarzeń, skoro do kontroli drogowej oskarżonego doszło w wyniku zgłoszenia na numer alarmowy przez R. W. faktu, że nietrzeźwy mężczyzna samochodem marki T. nr rej. (...) wyjechał z parkingu przy sklepie (...) na ul. (...) w Ł.. Następnie R. W. swoim samochodem udał się za wskazanym pojazdem, który skręcił w ulicę (...), na której później został zatrzymany oskarżony. Ponadto pełniący w tym dniu służbę w patrolu

motocyklowym funkcjonariusze policji D. D. i M. K. widzieli na ulicy (...) w Ł. samochód T., który jechał po ulicy i zatrzymał się przy posesji nr (...). Kierującym tego samochodu był oskarżony P. Ś. (3).

Na miejscu poddano oskarżonego badaniu trzeźwości urządzeniem alkosensor z wynikami o godzinie 9:48- 1,10mg/l i o godzinie 10:07 – 0,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponownie poddano P. Ś. (3) badaniu o godzinie 11:15 uzyskując wynik 0,83 mg/l i o godzinie 11:20 – 0,81 mg/l w wydychanym powietrzu.

Powyższe ustalenia potwierdzają przyjęty przez Sąd Rejonowy wniosek, iż oskarżony był osobą, która w dniu 9 października 2014 roku kierowała w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym od parkingu przy sklepie (...) do swojej posesji przy ul. (...).

Stworzona na użytek toczącego się postępowania wersja zaprezentowana przez oskarżonego nie jest spójna i stoi w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami, które układają się w logiczną całość. Na żadnym etapie postępowania Sąd Rejonowy nie powziął wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Nietrafny był zatem podnoszony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut obrazu przepisu art. 5 § 2 k.p.k.

Ocena wyjaśnień oskarżonego i jego wersji przebiegu zdarzenia została w sposób logiczny uargumentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd meriti precyzyjnie wskazał na przesłanki, które o niej zadecydowały. Słusznie oparł swoje rozstrzygnięcie na zeznaniach świadków i pozostałym pozaosobowym materiale dowodowym oceniając je i wzajemnie konfrontując. Odniósł się zarówno do kwestii związanej z brakiem ustalenia czy silnik samochodu był zimny czy ciepły oraz kwestii związanej z nieposiadaniem przez oskarżonego dokumentów oraz niezabezpieczeniem przez niego posesji. Należy zgodzić się z wnioskiem Sądu Rejonowego, iż nie było potrzeby sprawdzania czy silnik samochodu jest ciepły, skoro policjanci widzieli poruszający się pojazd. Także fakt, iż oskarżony nie zabezpieczył drzwi do mieszkania, czy też że nie posiadał przy sobie dokumentów nie świadczy o tym, że nie kierował pojazdem. R. W. zaobserwował oskarżonego w sklepie wyczuwając od niego woń alkoholu. Mowa oskarżonego była bełkotliwa, nadto oskarżony zrzucił produkty z półki przy kasie, a następnie oskarżony udał się do swojego samochodu chwiejnym krokiem. Stan nietrzeźwości skutkujący często brakiem logiki zachowania może tłumaczyć dlaczego oskarżony nie zamknął drzwi od posesji i nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów.

Stawiając zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. należy wskazać jakich uchybień w świetle zgodności, lub niezgodności z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji (wyrok SN z 10 maja 2005 r., WA 10/05 OSN w SK 2005/1/947). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SN z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/75, OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12). Takich zarzutów nie zawiera wszakże apelacja obrońcy oskarżonego.

Przechodząc do podniesionego przez skarżącego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych należy zważyć, iż Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne w zakresie dotyczącym przypisanego oskarżonemu czynu nie dopuścił się błędu w tym zakresie i zasadnie uznał, że ich zachowanie P. Ś. (4) wypełniło znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k.

Ustalone w sprawie dowody jednoznacznie wskazują na sprawstwo oskarżonego. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadza się w istocie rzeczy do odmiennej, niż dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i jako taki nie zasługiwał na uwzględnienie. Należy podkreślić, iż z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wynika, że istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. To, czy przyjęte przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe zależy wyłącznie od tego, czy Sąd ten sprostał

określonej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów. Jeżeli dokonana przez ten Sąd ocena tych dowodów nie wykracza poza wyznaczone przez ten przepis granice, to przyjęte przez ten sąd ustalenia faktyczne są prawidłowe.

Uwzględniając treść przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów stwierdzić należy, iż prawidłowa ich ocena dała pełne podstawy do przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art. 178 a § 1 k.k., tj. uznania, iż oskarżony w dniu 9 października 2014 r. prowadził po drodze publicznej samochód marki T. w będąc w stanie nietrzeźwości.

Orzeczona wobec P. Ś. (3) kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat oraz kara grzywny, jak również orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, mając na uwadze znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego oraz kierowanie samochodem po ruchliwej ulicy w porze potencjalnie dużego ruchu, a co za tym idzie duże zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji, w żadnej mierze nie mogą zostać uznane za rażąco surowe.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego tj. nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na które złożyły się kwota 180 tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karanych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.), kwota 100 zł tytułem opłaty od kary grzywny ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 wyżej wymienionej ustawy oraz kwota 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym - ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 663).